

Carolien Frijns

Stille confetti

Een kleine roman

Met illustraties van
Maïté Baillicul

KRUMMHOLZ

Breda / Antwerpen

We zijn meanderthalers

Tegen de boom staan helpt. Vooral dit soort bomen. Ik weet te weinig van bomen om de soorten te benoemen maar deze heeft een stevige stam en is best hoog. Hij doet bijna hetzelfde als de boom in het park bij mij thuis. Die trekt me nog wat meer de grond in, maar deze kan het ook. Alsof ik een beetje met de boom begin mee te wortelen, alsof-ie zegt: ik toon je de weg.

Ik ga gedwee mee. Nee, ik ben er nooit echt geweest, daar beneden, en toch kennen we elkaar. Na verloop van tijd beginnen mijn heupen zachtjes te wiegen. Te meanderen als het ware. Ik sluit mijn ogen en met onze huiden tegen elkaar weet ik het zeker: we zijn *meanderthalers*.

Zelf-standig

Spanjaarden kunnen hun woorden zo heerlijk neerzetten. Met hun lichaam, handen, gezicht. Zeggen dat je iets niet weet of niet zo belangrijk vindt, doe je niet zomaar, maar met subtiel naar beneden trekkende mondhoeken.

Aangeven dat je er een andere mening op na houdt dan de spreker kan prima door af en toe een spiertje te vertrekken.

De vanzelfsprekendheid zelve zet je natuurlijk met beide handen neer. Die woorden kunnen, eenmaal uitgesproken, namelijk wel op zichzelf staan. Ze zijn als het ware zelf-standig. Zelfstandige naamwoorden of werkwoorden of wat voor woorden ook die hun eigen boontjes doppen zodra ze op de wereld gezet zijn.

Toog

‘Jij moet wat meer in de zon zitten,’ zegt de barman.

‘Dit is mijn beste bruin,’ zeg ik.

‘Je moet op het strand liggen.’

‘Dan ben ik een kreeft en kun je me tussen de tapas leggen. Geen mens die het verschil zal zien,’ antwoord ik.

Hij schiet in de lach.

Mijn huid en ik zijn het over één ding nooit met elkaar eens geworden: zon. Ik hou ervan, mijn huid niet, ik hou van het zuiden, mijn huid van het noorden. Daarom sluiten we elke zomer een compromis. De meeste tijd van het jaar woon ik in het noorden. Dan krijgt zij haar zin. De rest van de tijd vlieg ik uit naar het zuiden. Dan krijg ik mijn zin.

‘Woon je hier?’ vraagt hij.

Ik vertel het verhaal van het ertussen.

‘Ik heb een jaar in Eindhoven gewoond,’ zegt hij.

‘In de winter, jongens toch, vanaf vijf uur is iedereen binnen. Zelfs een kat waagt zich nauwelijks op straat.’

Ik knik. Ik ken wel moedige katten en poezen. In mijn buurt woont er eentje met drie poten die ’s avonds de wacht houdt. Zodra je een van de toegangswegen tot de wijk neemt, heeft ze je gespot en komt ze je gedag zeggen. Haar eigenaar vindt dat naar verluidt vervelend. Ze zou geen grip meer hebben op het beest.

‘Kom hier,’ zegt de barman, ‘ik geef je een biertje van het huis. *Una caña para la blancita,*’ roept hij naar zijn collega’s. Hij is *el encargado*, degene die de lakens uitdeelt.

‘*Gracias,*’ zeg ik als het biertje op de toog staat. De toog is de beste plek. Als ik naar Spaanse barretjes ga, zit ik er meestal, aan de toog.

Vertoeven aan een Spaanse toog, dat is misschien de enige vakantiesituatie waarin mijn huid en ik het met elkaar eens zijn.

Aarde

Spanje is de bus nemen, je bedenken en op de fiets springen, fietspaden zoeken en ze halverwege in rook zien opgaan omdat de Europese subsidie eerder stopte dan de weg lang is.

Spanje is eindeloze dagen. Waar je ook bent, in Galicië of Extremadura, de dagen trekken zich niets aan van een negen-tot-vijfindeling. Waarom ook.

Spanje is het land waar Zeeland, die provincie in Nederland, undercover is gegaan en er flamingo's huisvestte. Ze noemen het *Delta de l'Ebre*. Zeg maar Zeeland met een zuiders sausje.

Spanje is het land waar het te veel regent. En te weinig. Het land waar de wind scholen doet sluiten, en waar mensen snakken naar een bries. Het land waar centrale verwarming oftewel onbestaand is oftewel daadwerkelijk centraal, wat betekent dat het godganse appartementsgebouw van tien hoog op exact hetzelfde moment moet rillen wil er een waakvlammetje aangaan.

Spanje is op het politiebureau wachten om weggestuurd te worden. Je keert terug en je wacht, je wacht op de aanwezige afwezige agent achter glas. Je legt in je vierde taal een formaliteitenverhoor af voor een sleuteltje dat in een achterbroekzak van een agent verdwijnt, een sleuteltje dat van je opa was die drie dagen geleden in zijn tuin is omgevallen.

Zijn tuin, misschien wel de beste plek om het leven te laten. Zijn tuin, de plek voor een potentieel misdrijf dat de agent aan de nodige protocollen onderwerpt en bewaakt met zijn broekzak.

Spanje is een beetje mijn land. Het land waar mijn grootouders begraven zijn boven de grond, in dezelfde nis waarin precies één doodskist past, twee als er zoveel jaar is verstreken. Dat wist mijn opa. Hij wist dat hij niet eerder mocht sterven dan die dag waarop die zoveel jaar voorbij zou zijn. Dan zouden zijn vrouw en hij op dezelfde plek mogen.

Hij overleefde de dag met gemak. Hij bracht de tijd door tussen zijn sinaasappel- en vijgenbomen, kreeg boze brieven van de waterleverancier, legde als antwoord een bloementuin aan.

Op een zaterdagochtend viel hij om. In zijn tuin. In een plastic zak zat de krant van de dag, in zijn binnenzak zat cash voor de komende weken. Op weg van zijn auto naar de voordeur: daar ergens moet zijn hart het hebben begeven. Hij was met zijn gezicht in de aarde gevallen, de aarde die hij het liefst had van al. Nadat hij zijn geboortegrond verruilde voor dit perceel aan de Costa Blanca. Zijn vrouw had het perceel gekocht voor hij er erg in had. Het zou hem opbeuren. In plaats van te blijven kijken naar verlaten steenkoolmijnen in Nederlands-Limburg.

Ik heb me afgevraagd of hij die ochtend pijn had gehad, zich had verzet, het had aangevoeld. En of ik

dan kilometers verderop een voorgevoel zou kunnen hebben gehad.

Maar ik denk het niet. Mijn opa was een grote man met stevige schouders. Zoals ze hem hebben gevonden, lijkt het erop dat de aarde hem sneller te grijpen had dan hij kon vermoeden.

De ochtend waarop hij stierf, wandelde ik in mijn eentje op een mijnterril in Belgisch-Limburg. Zonder te weten waarom. En zonder me bijzonder voorvoelend te voelen.

Het was een zonnige ochtend, en ik wandelde over geschiedenis.

Zoon van een kip

Zo'n plek waar de servetjes op de grond liggen en je een gratis tapa bij een drankje krijgt. In Barcelona. Geen toerist te bekennen.

Toegegeven, je moet er de drukte voor verlaten en je weg zoeken naar wat ooit het platteland van Barcelona was. *Rural* noemen ze het ook wel. Voormalige boerderijen omgeven door appartementsgebouwen en ondergronds verbonden met wat voorheen ver weg was: de stad.

'Wil je een tafel?' vraagt de barman. Hij raakt even mijn schouder aan terwijl hij langsloopt. Ik zit aan de toog.

'No,' zeg ik. Ik trek mijn mondhoeken wat naar beneden.

'Vale,' zegt-ie terwijl hij verder loopt.

Hij kan niet weten dat ik van tooghangen houd. Toch in Spanje.

Het duurt niet lang of de eerste werkmens komt twee barkrukken verderop zitten.

'Wat wordt het vandaag?' vraagt de barman.

'Hoe is de kip vandaag?' vraagt de werkmens.

'Bien,' zegt-ie terwijl hij zijn mondhoeken naar beneden trekt.

Kip. Dat doet me denken aan een taalleermoment van een jaar of vijftien geleden. In plaats van *gilipollas*

(klootzak) zei ik *hijo de pollo* (zoon van een kip). Een dode kip nota bene want een levende kip heet anders (*gallina*). Zeg maar zoon van een kipfilet dus.

Mijn vloekpoging draaide uit op gebulder. Ze wisten niet zeker wat nu erger was: als een *gilipollas* door het leven gaan of als *hijo de pollo*.

‘Doe maar kip,’ zegt-ie, ‘en een cava.’

‘Pa!’ roept de barman in de richting van de keuken.
‘Kip!’

